RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)

8. november 2007 *

I sag T-234/04,

Kongeriget Nederlandene ved H. Sevenster, J. van Bakel og M. de Grave, som befuldmægtigede,

sagsøger,

støttet af:

Kongeriget Danmark ved J. Molde, som befuldmægtiget,

intervenient,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. Simonetti og M. van Beek, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: nederlandsk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2004/1/EF af 16. december 2003 om de nationale bestemmelser om anvendelsen af korte chlorparaffiner, som Kongeriget Nederlandene har givet meddelelse om i henhold til artikel 95, stk. 4, [EF] (EUT 2004 L 1, s. 20), for så vidt som Kommissionen i denne beslutning har anført, at dens godkendelse i henhold til artikel 95, stk. 6, EF er påkrævet for at opretholde de nederlandske bestemmelser om de anvendelser af korte chlorparaffiner, der ikke er nævnt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/45/EF af 25. juni 2002 om tyvende ændring af Rådets direktiv 76/769/EØF vedrørende begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater (korte chlorparaffiner) (EFT L 177, s. 21),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby og K. Jürimäe,

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 7. september 2006,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

Internationale bestemmelser

1 Det Europæiske Fællesskab og visse af dets medlemsstater var kontraherende parter i konventionen om forhindring af landbaseret havforurening, undertegnet den 4. juni 1974 i Paris (herefter »Paris-konventionen«). Inden for rammerne af denne konvention vedtog Paris-kommissionen afgørelse 95/1 (herefter »Parcom-afgørelse 95/1«) om gradvis afvikling af anvendelsen af korte chlorparaffiner (herefter »SCCP«). Det Europæiske Fællesskab har ikke undertegnet Parcom-afgørelse 95/1.

2 Paris-konventionen er erstattet af konventionen om beskyttelse af havmiljøet i det nordøstlige Atlanterhav, godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 98/249/EF af 7. oktober 1997 om indgåelse af konventionen om beskyttelse af havmiljøet i det nordøstlige Atlanterhav (EFT 1998 L 104, s. 1) (herefter »Ospar-konventionen«) og Paris-kommissionen er erstattet af en ny kommission (herefter »Ospar-kommissionen«).

Fællesskabsbestemmelser

3 Artikel 95, stk. 4 og 6, EF bestemmer:

»4. Hvis en medlemsstat, efter at Rådet eller Kommissionen har vedtaget en harmoniseringsforanstaltning, finder det nødvendigt at opretholde nationale bestemmelser, som er begrundet i vigtige behov, hvortil der henvises i artikel 30, eller som vedrører miljøbeskyttelse eller beskyttelse af arbejdsmiljøet, giver den Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser og om grundene til deres opretholdelse.

[…]

6. Kommissionen bekræfter eller forkaster inden seks måneder efter meddelelsen som omhandlet i stk. 4 […] de pågældende nationale bestemmelser efter at have konstateret, om de er et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne, og om de udgør en hindring for det indre markeds funktion.

Hvis Kommissionen ikke har truffet nogen afgørelse inden for dette tidsrum, betragtes de i stk. 4 […] omhandlede nationale bestemmelser som godkendt.

Hvis det er begrundet i spørgsmålets kompleksitet, eller hvis der ikke foreligger risiko for menneskers sundhed, kan Kommissionen meddele den pågældende medlemsstat, at den i dette stykke omhandlede periode kan forlænges med en ny periode på indtil seks måneder.«

4 Rådets direktiv 76/769/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater (EFT L 262, s. 201) indeholder bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater.

5 Ifølge artikel 1, stk. 1, i direktiv 76/769 finder direktivet anvendelse på de farlige stoffer og præparater, der er anført i bilaget hertil. I direktivets artikel 2 er det præciseret, at medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de farlige stoffer og præparater, der er nævnt i bilaget, kun markedsføres eller anvendes under de vilkår, der er fastsat heri.

6 Direktiv 76/769 er ændret flere gange, navnlig for at føje nye farlige stoffer og præparater til bilaget og for at begrænse markedsføring eller anvendelse af disse farlige stoffer og præparater med henblik på at beskytte menneskers sundhed eller miljøet.

7 Ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/45/EF af 25. juni 2002 om tyvende ændring af direktiv 76/769 vedrørende begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater (korte chlorparaffiner) (EFT L 177, s. 21, herefter »SCCP-direktivet«) blev der tilføjet et punkt 42 til bilaget til direktiv 76/769, der fastsætter regler om markedsføring og anvendelse af SCCP.

8 I henhold til punkt 42.1 i bilaget til direktiv 76/769, som ændret ved SCCP-direktivet, må SCCP »ikke markedsføres til anvendelse som stoffer eller som bestanddele i andre stoffer eller præparater i koncentrationer på mere end 1%

— til metalforarbejdning

— til indfedtning af læder.«

9 Ovennævnte bilags punkt 42.2 har følgende ordlyd: »[i]nden den 1. januar 2003 tager Kommissionen sammen med medlemsstaterne og Ospar-Kommissionen og under inddragelse af al relevant ny videnskabelig viden om sundheds- og miljørisici ved SCCP alle andre anvendelser af SCCP op til fornyet overvejelse. Europa-Parlamentet underrettes om resultatet af disse overvejelser.«

10 SCCP-direktivets artikel 2, stk. 1, bestemmer, at medlemsstaterne senest den 6. juli 2003 vedtager og offentliggør de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv, idet medlemsstaterne straks underretter Kommissionen herom og anvender disse bestemmelser senest den 6. januar 2004.

Nationale bestemmelser

11 Med henblik på at opfylde dets internationale forpligtelser i henhold til Paris-konventionen og Parcom-afgørelse 95/1 vedtog Kongeriget Nederlandene den 3. november

1999 Besluit houdende regels inzake het beperken van het gebruik van kortketenige gechloreerde paraffines (Besluit gechloreerde paraffines WMS) (dekret vedrørende forbud mod visse anvendelser af SCCP (lov om kemiske stoffer), Staatsblad van het Koninkrijk der Nederlanden, 1999, s. 478, herefter »dekretet«). I henhold til dekretets artikel 4 trådte det i kraft den 31. december 1999.

12 I henhold til dekretets artikel 1 finder det anvendelse på chloralkaner med en kæde på 10-13 (inklusive) kulstofatomer og en chloreringsgrad på mindst 48 vægtprocent.

13 Dekretets artikel 2, stk. 1, bestemmer, at det er forbudt at anvende de i artikel 1 omhandlede SCCP

a) som blødgørere i maling, præparater til overfladebehandling eller fugemasser

b) i skærevæsker til metalforarbejdning

c) som flammehæmmende middel i gummi, plast eller tekstiler.

14 I henhold til dekretets artikel 2, stk. 2, kan SCCP dog indtil den 31. december 2004 fortsat anvendes i fugemasser til dæmninger og diger eller som flammehæmmende middel i transportbånd udelukkende til anvendelse inden for minedrift.

Sagens baggrund

15 Efter vedtagelsen af SCCP-direktivet meddelte den nederlandske regering ved skrivelse af 17. januar 2003 Kommissionen, at regeringen var af den opfattelse, at rækkevidden af harmoniseringen i SCCP-direktivet var begrænset til de anvendelser af SCCP, der udtrykkeligt er forbudt i henhold til punkt 42.1 i bilaget til direktiv 76/769, som ændret ved SCCP-direktivet. Følgelig ville andre anvendelser såsom dem, der følger af Parcom-afgørelse 95/1, være undtaget fra harmoniseringsbestemmelserne i SCCP-direktivet, således at de kunne tillades eller forbydes af medlemsstaterne, uden at det var nødvendigt at iværksætte proceduren i artikel 95, stk. 4 og 6, EF.

16 I skrivelsen af 17. januar 2003 påberåbte den nederlandske regering sig ligeledes artikel 95, stk. 4, EF »i påkommende tilfælde og om retligt nødvendigt«, idet regeringen i overensstemmelse med denne bestemmelse angav de grunde, der talte for at opretholde forbuddene i Parcom-afgørelse 95/1 i national ret. I samme skrivelse gav regeringen endelig udtryk for »håbet om, at Kommissionen snarest [tog] stilling til [Kongeriget] Nederlandenes standpunkt med hensyn til den skønsmargen, [det] råder over i forhold til [at opretholde sine] nationale bestemmelser, og at Kommissionen [tog] regeringens anmodning i henhold til artikel 95, stk. 4, EF til følge«.

17 Ved skrivelse af 25. marts 2003 oplyste Kommissionen Nederlandene om, at den havde modtaget regeringens meddelelse i henhold til artikel 95, stk. 4, EF, og at fristen på seks måneder til behandlingen heraf var begyndt at løbe den 22. januar 2003, dvs. dagen efter modtagelsen af meddelelsen. I samme skrivelse oplyste Kommissionen ligeledes, at en kopi af meddelelsen ville blive fremsendt til de andre medlemsstater med henblik på at indhente deres eventuelle bemærkninger, og at en meddelelse ville blive offentliggjort i EU-Tidende i denne forbindelse.

18 I beslutning 2003/549/EF af 17. juli 2003 om forlængelse af den i artikel 95, stk. 6, [EF] fastsatte frist i forbindelse med de nationale bestemmelser om anvendelsen af SCCP, som Nederlandene har givet meddelelse om i henhold til artikel 95, stk. 4, [EF] (EUT L 187, s. 27), konkluderede Kommissionen, dels at den anmodning, som Kongeriget Nederlandene den 21. januar 2003 gav Kommissionen meddelelse om med henblik på godkendelse af de gældende nationale bestemmelser om anvendelsen af SCCP, kunne antages til behandling, dels at det i betragtning af spørgsmålets kompleksitet og i mangel af dokumentation for, at der foreligger risiko for menneskers sundhed, var begrundet at forlænge den i artikel 95, stk. 6, første afsnit, EF omhandlede periode med en ny periode, dvs. indtil den 20. december 2003.

19 Artikel 1 i beslutning 2003/549 har følgende ordlyd:

»I overensstemmelse med traktatens artikel 95, stk. 6, tredje afsnit, forlænges den i artikel 95, stk. 6, første afsnit, omhandlede periode til at bekræfte eller forkaste de nationale bestemmelser om SCCP, som [Kongeriget] Nederlandene den 21. januar 2003 gav meddelelse om i henhold til artikel 95, stk. 4, indtil den 20. december 2003.«

20 Ved beslutning 2004/1/EF af 16. december 2003 om de nationale bestemmelser om anvendelsen af SCCP, som Kongeriget Nederlandene har givet meddelelse om i henhold til artikel 95, stk. 4, [EF] (EUT 2004 L 1, s. 20, herefter »den anfægtede beslutning«), bekræftede Kommissionen den delvise opretholdelse af de omhandlede nationale bestemmelser for en begrænset periode.

21 I den anfægtede beslutning anførte Kommissionen indledningsvist, at den i beslutning 2003/549 havde konkluderet, at Nederlandenes anmodning kunne antages til behandling, og henviste til denne beslutning på dette punkt, idet den imidlertid fandt det hensigtsmæssigt at nævne de aspekter, der gjorde, at de meddelte bestemmelser ikke var i overensstemmelse med kravene i SCCP-direktivet. Hvad dernæst

angik spørgsmålet, om Kongeriget Nederlandenes anmodning i henhold til artikel 95, stk. 4, EF var begrundet, således at det kunne opretholde de af sine nationale bestemmelser, som fraveg SCCP-direktivet, fandt Kommissionen, at visse af bestemmelserne midlertidigt kunne opretholdes (til og med den 31.12.2006), men at visse andre ikke var berettigede under henvisning til beskyttelsen af miljøet og derfor ikke kunne opretholdes.

22 Den anfægtede beslutnings artikel 1-3 har følgende ordlyd:

»*Artikel 1*

De nationale bestemmelser om SCCP, som [Kongeriget] Nederlandene i henhold til artikel 95, stk. 4, [EF] meddelte Kommissionen den 21. januar 2003, godkendes for så vidt som de ikke finder anvendelse på anvendelsen af SCCP som bestanddele i andre stoffer og præparater i koncentrationer på under 1%, der er beregnet til anvendelse som:

— blødgørere i maling, præparater til overfladebehandling eller fugemasser

— flammehæmmende middel i gummi, plast eller tekstiler.

Artikel 2

Denne beslutning finder anvendelse til og med den 31. december 2006.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Nederlandene.«

Retsforhandlinger

23 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 26. februar 2004 anlagde Kongeriget Nederlandene en sag, der blev registeret som sag C-103/04.

24 Ved særskilt processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 14. maj 2004 fremsatte Kommissionen en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 91, stk. 1, i Domstolens procesreglement.

25 Ved Domstolens kendelse af 8. juni 2004 blev sag C-103/04 henvist til Retten i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 2 i Rådets afgørelse 2004/407/EF, Euratom af 26. april 2004 om ændring af artikel 51 og 54 i protokollen vedrørende statutten for De Europæiske Fællesskabers Domstol (EUT L 132, s. 5), og blev registreret som sag T-234/04.

26 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 24. september 2004 har Kongeriget Danmark fremsat begæring om at måtte intervenere i den foreliggende sag til støtte for Kongeriget Nederlandene. Ved kendelse af 15. november 2004 tog formanden for Rettens Femte Afdeling denne begæring til følge.

27 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 6. juli 2004 fremkom Kongeriget Nederlandene med sine bemærkninger til Kommissionens formalitetsindsigelse.

28 Retten bestemte den 6. juni 2006 efter høring af parterne, at nærværende sag skulle henvises til Rettens Femte Udvidede Afdeling.

29 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 3, er den mundtlige forhandling blevet indledt efter Kommissionens anmodning om, at der træffes afgørelse om formaliteten.

30 Som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse anmodede Retten parterne om at besvare en række skriftlige spørgsmål. Parterne imødekom denne anmodning inden for den fastsatte frist.

31 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 7. september 2006.

Parternes påstande

32 Kongeriget Nederlandene har i stævningen nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres, for så vidt som Kommissionen heri har anført, at dens godkendelse i henhold til artikel 95, stk. 6, EF er påkrævet for at opretholde de nederlandske bestemmelser om de anvendelser af SCCP, der ikke er nævnt i SCCP-direktivet.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

33 Kommissionen har i formalitetsindsigelsen nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

34 Kongeriget Nederlandene har i bemærkningerne til formalitetsindsigelsen nedlagt påstand om, at Kommissionens påstand om, at Retten træffer afgørelse om formaliteten, inden den foretager nogen realitetsbehandling af sagen, ikke tages til følge.

Retlige bemærkninger

35 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, kan Retten, såfremt en part fremsætter begæring herom, tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Ifølge artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om formalitetsindsigelsen, medmindre Retten bestemmer andet.

36 I henhold til procesreglementets artikel 113 kan Retten til enhver tid endog af egen drift efter høring af parterne vurdere, om sagen skal afvises, fordi ufravigelige processforudsætninger ikke er opfyldt, og i denne henseende træffe afgørelse i henhold til bestemmelserne i procesreglementets artikel 114, stk. 3 og 4.

Parternes argumenter

37 Kommissionen har for det første gjort gældende, at den som svar på den meddelelse, der blev givet ved skrivelse af 17. januar 2003, ved skrivelse af 25. marts 2003 oplyste Kongeriget Nederlandene om, at den havde modtaget den pågældende meddelelse, og at fristen for behandlingen af den var begyndt at løbe den 22. januar 2003, dvs. dagen efter modtagelsen af meddelelsen. Ifølge Kommissionen fremgik det klart heraf, at Kommissionen var af den opfattelse, at de nationale bestemmelser, der var givet meddelelse om, var omfattet af SCCP-direktivets anvendelsesområde, eftersom der ikke havde været grund til at iværksætte den pågældende procedure, hvis dette ikke havde været tilfældet.

38 For det andet har Kommissionen anført, at det i modsætning til, hvad Kongeriget Nederlandene har hævdet, på ingen måde fremgik af skrivelsen af 17. januar 2003, at formålet med den var at forelægge Kommissionen to specifikke og forskellige anmodninger, der skulle give anledning til to uafhængige svar. Selv om det således er korrekt, at den nederlandske regering i skrivelsen af 17. januar 2003 under overskrift 5 benævnt »Konklusioner« anmodede Kommissionen om snarest muligt at tage stilling til den skønsmargen, regeringen rådede over med henblik på at opretholde sine nationale bestemmelser, forholder det sig ikke desto mindre således, at regeringen også anmodede Kommissionen om at tage den anmodning, den havde indgivet i henhold til artikel 95, stk. 4, EF, til følge. Kommissionen er derfor af den opfattelse, at det henset til formuleringen og udformningen af skrivelsen af 17. januar 2003 var logisk, at Kommissionen nåede til den konklusion, at Kongeriget Nederlandene, uanset hvilken opfattelse det havde af rækkevidden af den harmonisering, der er gennemført ved SCCP-direktivet, havde givet en meddelelse i henhold til artikel 95, stk. 4, EF.

39 For det tredje har Kommissionen gjort gældende, at den i sin beslutning 2003/549 indirekte besvarede anmodningen vedrørende rækkevidden af SCCP-direktivet, idet den, således som der er praksis for, vurderede, om meddelelsen kunne antages til behandling. I betragtning 32-39 til den pågældende beslutning blev der redegjort klart for Kommissionens opfattelse på dette punkt, og den nåede til den konklusion, at den anmodning, der var fremsat af Kongeriget Nederlandene, kunne antages til

behandling. Særligt anførte Kommissionen i betragtning 34 til beslutning 2003/549, at SCCP-direktivet skulle fortolkes således, at der ved SCCP-direktivet indføres en harmonisering af alle de nuværende anvendelser af SCCP, og at det derfor er til hinder for, at medlemsstaterne indfører eller opretholder nationale begrænsninger for anvendelsen af SCCP, som rækker videre end dem, der er fastsat i direktivet.

40 I modsætning til, hvad Kongeriget Nederlandene har gjort gældende i stævningen, skal beslutning 2003/549 dermed ikke blot anses for at forlænge fristen i artikel 95, stk. 6, EF, hvilket bekræftes ved den omstændighed, at Kommissionen i den anfægtede beslutning ikke har skiftet mening med hensyn til spørgsmålet om rækkevidden af den harmonisering, der er gennemført ved SCCP-direktivet. For så vidt angår et sådant spørgsmål har den anfægtede beslutning derfor kun en bekræftende karakter og skaber på ingen måde selvstændige retsvirkninger, som i sig selv kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i artikel 230 EF's forstand.

41 Selv om Kongeriget Nederlandene ikke var enigt i Kommissionens analyse med hensyn til vurderingen af, om dets meddelelse af 17. januar 2003 kunne antages til behandling, skulle det have anfægtet beslutning 2003/549. Eftersom Kongeriget Nederlandene undlod at træffe foranstaltninger i denne henseende inden for den frist, der er fastsat i artikel 230 EF, kan det ikke nu anfægte det synspunkt, Kommissionen redegjorde for i den pågældende afgørelse om formaliteten, ved at gøre brug af de klagemuligheder, der er til stede i forhold til en senere beslutning fra Kommissionen. Dette ville indebære en uberettiget forlængelse af den frist, der er fastsat i artikel 230 EF.

42 Kongeriget Nederlandene har for det første gjort gældende, at den anfægtede beslutning er mere end blot en bekræftelse af beslutning 2003/549, som kun vedrører en forlængelse af fristen. Kommissionens synspunkt, hvorefter en godkendelse i henhold til artikel 95, stk. 6, EF vil være nødvendig, har således til følge, dels at de nationale foranstaltninger kun kan opretholdes for en kortere periode, dels at forbuddet mod SCCP, således som det er fastsat i de nederlandske bestemmelser, har en mere begrænset rækkevidde end det, der er omhandlet heri. Det er derfor den

anfægtede beslutning, der har ændret Kongeriget Nederlandenes retsstilling væsentligt, idet dets skønsmargen med hensyn til at opretholde sine nationale bestemmelser herved er blevet begrænset i rækkevidde og i tidsmæssig udstrækning.

43 For det andet har den nederlandske regering henvist til, at den i sine kontakter med Kommissionen stedse anførte, at den var af den opfattelse, at de anvendelser af SCCP, der ikke var nævnt i SCCP-direktivet, ikke var omfattet af direktivets anvendelsesområde, og at regeringen af denne grund kunne opretholde sine nationale bestemmelser uden at måtte gøre brug af artikel 95, stk. 4, EF. Regeringen har derfor gjort gældende, at den principalt anmodede Kommissionen om at tage stilling til, hvorvidt det var nødvendigt at give meddelelse i henhold til artikel 95, stk. 4, EF, hvilket følger af den omstændighed, at regeringen i sin skrivelse af 17. januar 2003 først redegjorde for grundene til, at en meddelelse i henhold til artikel 95, stk. 4, EF ikke i det foreliggende tilfælde var påkrævet, idet regeringen udtrykte håb om, at Kommissionen snarest ville tage stilling til, hvilken skønsmargen regeringen rådede over med hensyn til at opretholde sine nationale bestemmelser, og derefter anmodede Kommissionen om at tage stilling til, hvorvidt der var behov for en sådan meddelelse, der kun blev givet »i påkommende tilfælde og om retligt nødvendigt«. Det var således kun subsidiært, dvs. »i tilfælde af, at Kommissionen [fandt], at de anvendelser, som [var] forbudt i medfør af Parcom-afgørelse 95/1, og som ikke ligeledes [var] forbudt i medfør af direktivet af 25. juni 2002, [var] omfattet af dette direktivs anvendelsesområde«, at regeringen anmodede Kommissionen om at bekræfte opretholdelsen af de omhandlede nationale foranstaltninger.

44 For det tredje har den nederlandske regering understreget, at idet den medgiver at spørgsmålet om, hvorvidt meddelelsen kunne antages til behandling, blev behandlet i betragtning 32-39 til beslutning 2003/549, vedrørte beslutningens konklusion kun forlængelsen af den frist, der er nævnt i artikel 95, stk. 6, EF, hvorfor en sag anlagt til prøvelse af denne beslutning ikke ville have kunnet antages til realitetsbehandling. De standpunkter, der gives udtryk for i en retsakts begrundelse, kan kun gøres til genstand for annullationssøgsmål, hvis de er nødvendige til støtte for retsaktens konklusion (Domstolens kendelse af 28.1.2004, sag C-164/02, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 1177, præmis 21), hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

45 For det fjerde er der ingen tvivl om, at beslutning 2003/549 er en foreløbig beslutning i forhold til den anfægtede beslutning. Det følger imidlertid af retspraksis, at når det drejer sig om retsakter eller beslutninger, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, navnlig sådanne, som afslutter en intern procedure, er det i princippet kun foranstaltninger, som definitivt fastlægger institutionens standpunkt som afslutning på denne procedure, der kan anfægtes, i modsætning til foreløbige foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning (Rettens dom af 18.5.1994, sag T-37/92, BEUC og NCC mod Kommissionen, Sml. II, s. 285, præmis 27, og af 22.5.1996, sag T-277/94, AITEC mod Kommissionen, Sml. II, s. 351, præmis 51; kendelse afsagt af Rettens præsident den 5.12.2001, sag T-219/01 R, Commerzbank mod Kommissionen, Sml. II, s. 3501, præmis 33).

46 Kongeriget Nederlandene har desuden gjort gældende, at selv hvis det antages, at beslutning 2003/549 kunne gøres til genstand for et søgsmål, kan den omstændighed, at beslutningen ikke blev anfægtet, ikke være til hinder for, at sagen anlagt til prøvelse af den anfægtede beslutning kan antages til realitetsbehandling. Regeringen har i denne henseende støttet sig på den retspraksis, hvorefter det er udelukket, at den omstændighed, at en beslutning om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure på statsstøtteområdet ikke er blevet anfægtet, kan føre til en afvisning af at realitetsbehandle en sag, der anlægges til prøvelse af den endelige beslutning (Rettens dom af 31.3.1998, sag T-129/96, Pressang Stahl mod Kommissionen, Sml. II, s. 609, præmis 31, af 12.5.1999, forenede sager T-164/96 — T-167/96, T-122/97 og T-130/97, Moccia Irme m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1477, præmis 65, og af 27.11.2003, sag T-190/00, Regione Siciliana mod Kommissionen, Sml. II, s. 5015, præmis 47).

Rettens bemærkninger

47 Ifølge fast retspraksis foreligger der retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af artikel 230 EF, når foranstaltningerne har bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgernes interesser (Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9, og af 22.6.2000, sag C-147/96, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 4723,

præmis 25; kendelsen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, nævnt i præmis 44 ovenfor, præmis 18; Rettens kendelse af 30.3.2006, sag T-2/04, Korkmaz m.fl. mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 33).

48 Den omstændighed, at der foreligger en retsakt fra en fællesskabsinstitution som svar på en anmodning fra retsaktens adressat, er imidlertid ikke tilstrækkelig til at kvalificere retsakten som en beslutning som omhandlet i artikel 230 EF, der kan anfægtes ved et annullationssøgsmål (jf. i denne retning Domstolens kendelse af 27.1.1993, sag C-25/92, Miethke mod Parlamentet, Sml. I, s. 473, præmis 10; Rettens dom i sagen AITEC mod Kommissionen, nævnt i præmis 45 ovenfor, præmis 50, og Rettens dom af 10.4.2003, forenede sager T-93/00 og T-46/01, Alessandrini m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1635, præmis 60; Rettens kendelse af 13.7.2004, sag T-29/03, Comunidad Autónoma de Andalucía mod Kommissionen, Sml. II, s. 2923, præmis 29). Det er endvidere klart, at en skriftlig meningstilkendegivelse fra en fællesskabsinstitution ikke kan udgøre en beslutning, der kan anfægtes gennem et annullationssøgsmål, når den ikke kan afføde retsvirkninger og heller ikke har til formål at skabe sådanne virkninger (Domstolens dom af 5.10.1999, sag C-308/95, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 6513, præmis 27).

49 I det foreliggende tilfælde rettede den nederlandske regering ved skrivelse af 17. januar 2003 to anmodninger til Kommissionen. For det første anmodede regeringen om, at Kommissionen tog stilling til spørgsmålet om rækkevidden af SCCP-direktivets anvendelsesområde, idet regeringen gjorde det synspunkt gældende, at de anvendelser, som var forbudt i medfør af Parcom-afgørelse 95/1, men som ikke udtrykkeligt var forbudt i henhold til SCCP-direktivet, ikke var omfattet af harmoniseringsbestemmelserne i direktivet, hvorfor disse anvendelser kunne tillades eller forbydes i national ret, uden at en beslutning fra Kommissionen var nødvendig i denne henseende. For det andet anmodede regeringen om, at Kommissionen i tilfælde af, at den fandt, at de nationale bestemmelser, der var givet meddelelse om, var omfattet af SCCP-direktivets anvendelsesområde, tog stilling til, hvorvidt bestemmelserne kunne opretholdes i overensstemmelse med proceduren i artikel 95, stk. 4 og 6, EF. Den omstændighed, at Kongeriget Nederlandene i en og samme skrivelse anmodede Kommissionen om at tage stilling til, om en godkendelse i medfør af artikel 95, stk. 6, EF var nødvendig, hvilket regeringen bestrider, og formelt anmodede om en sådan godkendelse, skyldes, som den nederlandske regering har forklaret, det forhold, at

fristen for gennemførelsen af SCCP-direktivet nærmede sig sin afslutning, og at regeringen ville have mulighed for at rettidigt at efterkomme forpligtelserne i henhold til dette direktiv.

50 Det skal tilføjes, at den nederlandske regering, som det fremgår af de skrivelser, der den 25. juni 2001 blev fremsendt til Kommissionen og Rådet, under SCCP-direktivets vedtagelsesprocedure havde givet udtryk for sin bekymring med hensyn til, at direktivforslaget lå under det beskyttelsesniveau, der er fastsat i Parcom-afgørelse 95/1, og havde stillet spørgsmålstegn ved hensigtsmæssigheden af at vedtage en harmoniseringsforanstaltning på fællesskabsplan, som ville forhindre Kongeriget Nederlandene i at opfylde sine internationale forpligtelser som part i Ospar-konventionen. Dette standpunkt blev fastholdt på tidspunktet for vedtagelsen af SCCP-direktivet, idet den nederlandske delegation stemte imod direktivet og i en stemmeforklaring af 24. april 2002 anførte, at gennemførelsen af et direktiv om SCCP ville gøre det umuligt for Kongeriget Nederlandene at varetage sine internationale forpligtelser i henhold til Paris-konventionen og Parcom-afgørelse 95/1. Spørgsmålet om overholdelsen af disse forpligtelser er også omtalt i punkt 6 under overskrift 5 i skrivelsen af 17. januar 2003.

51 Ved kun at nedlægge påstand om annullation af den anfægtede beslutning, for så vidt som Kommissionen fandt, at opretholdelsen af de omhandlede nationale bestemmelser krævede dens tilladelse i medfør af artikel 95, stk. 6, EF, har Kongeriget Nederlandene til hensigt at anfægte Kommissionens stillingtagen med hensyn til dets første anmodning, således som den var formuleret i skrivelsen af 17. januar 2003, dvs. anmodningen vedrørende rækkevidden af den harmonisering, der er gennemført ved SCCP-direktivet. Med andre ord udgør Kommissionens vurdering af, om de grunde, Kongeriget Nederlandene gav for at opretholde de nationale bestemmelser, der var givet meddelelse om, var berettigede, ikke en del af sagsgenstanden, idet sagen kun vedrører Kommissionens fortolkning af rækkevidden af den harmonisering, der er gennemført ved SCCP-direktivet.

52 Det skal derfor afgøres, om Kommissionens stillingtagen, som Kongeriget Nederlandene har anfægtet, for så vidt som den indebar, at det var nødvendigt med en tilladelse i henhold til artikel 95, stk. 6, EF for at opretholde de nationale bestemmelser, der var givet meddelelse om, udgør en retsakt, der kan anfægtes.

53 Indledningsvist skal der henvises til ordlyden af og formålet med proceduren i artikel 95, stk. 4 og 6, EF.

54 For det første bestemmes det i artikel 95, stk. 4, EF, at hvis en medlemsstat efter vedtagelsen af en fællesskabsretlig harmoniseringsforanstaltning finder det nødvendigt at opretholde nationale bestemmelser, som er begrundet i vigtige behov, hvortil der henvises i artikel 30 EF, eller som vedrører miljøbeskyttelse eller beskyttelse af arbejdsmiljøet, giver den Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser og om grundene til deres opretholdelse.

55 Det følger således af ordlyden af denne bestemmelse, at det påhviler medlemsstaten at træffe beslutning om at give meddelelse og dermed indlede proceduren i artikel 95, stk. 4 og 6, EF, hvilket forudsætter, at medlemsstaten forud herfor tager stilling til, om det for at kunne opretholde de nationale bestemmelser, der er tale om, er nødvendigt med en tilladelse fra Kommissionen. At formålet med denne procedure er, at den pågældende medlemsstat kan få tilladelse til at opretholde nationale bestemmelser, som er uforenelige med harmoniseringsforanstaltningen, bekræftes desuden ved de grunde, der er nævnt i artikel 95, stk. 4, EF, som medlemsstaten skal anføre til støtte for sin anmodning.

56 For det andet har denne fortolkning støtte i retspraksis, eftersom Domstolen allerede har fastslået, at den i artikel 95, stk. 4 og 6, EF fastsatte procedure ikke iværksættes af en fællesskabsinstitution, men af en medlemsstat, idet fællesskabsinstitutionens beslutning kun træffes som en reaktion på statens handling. Medlemsstaten kan i sin ansøgning, således som det udtrykkeligt fremgår af artikel 95, stk. 4, EF, der forpligter medlemsstaten til at angive grundene til opretholdelsen af de omhandlede nationale bestemmelser, frit udtale sig om den beslutning, som den ansøger om vedtagelse af (Domstolens dom af 20.3.2003, sag C-3/00, Danmark mod Kommissionen, Sml. I, s. 2643, præmis 47 og 48; jf. ligeledes i denne retning Domstolens dom af 15.9.2005, forenede sager C-281/03 og C-282/03, Cindu Chemicals m.fl., Sml. I, s. 8069, præmis 47).

57 Domstolen har desuden præciseret, at proceduren, efter at medlemsstaten har anmeldt de nationale undtagelsesbestemmelser til Kommissionen, går ind i den efterfølgende fase, hvorunder Kommissionen foretager en vurdering af sagens omstændigheder til efterprøvelse af, om de nødvendige betingelser er opfyldt, og afsluttes med den endelige beslutning, hvorved Kommissionen tillader eller forbyder de nationale bestemmelser. Kommissionen skal i den forbindelse undersøge berettigelsen af de grunde, som fremføres af medlemsstaten (Domstolens dom af 21.1.2003, sag C-512/99, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 845, præmis 44). Meddelelsen af de nationale undtagelsesbestemmelser forudsætter derfor, at der er tale om bestemmelser, som er forskellige fra dem, der er fastsat i harmoniseringsdirektivet, hvilket indebærer, at den pågældende medlemsstat som følge af bestemmelsernes uforenelighed med den fællesskabsretlige harmoniseringsforanstaltning har fastslået, at det er nødvendigt undtagelsesvist at opnå tilladelse til disse bestemmelser.

58 For det tredje bemærkes, at, som det fremgår af retspraksis, er de nationale bestemmelser, der er omhandlet i artikel 95, stk. 4, EF, bestemmelser, som var gældende forud for den fællesskabsretlige harmoniseringsforanstaltning, og som fællesskabslovgiver derfor havde kendskab til, men ikke kunne eller ikke ønskede at lade sig inspirere af i forbindelse med harmoniseringen. Derfor blev det accepteret, at en medlemsstat kan anmode om, at dens egne regler forbliver gældende, på betingelse af, at de er begrundet i de vigtige behov, hvortil der henvises i artikel 30 EF, eller vedrører beskyttelse af arbejdsmiljøet eller miljøbeskyttelse (dommen i sagen Tyskland mod Kommissionen, nævnt i præmis 57 ovenfor, præmis 41, og i sagen Danmark mod Kommissionen, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 58).

59 Den omstændighed, at formålet med artikel 95, stk. 4, EF var, at fællesskabslovgiver havde kendskab til forskellige nationale lovgivninger, der var gældende forud for vedtagelsen af harmoniseringsforanstaltningen, indebærer imidlertid, at de forskellige beskyttelsesniveauer og de tilsvarende begrundelser herfor allerede er blevet diskuteret og taget i betragtning på vedtagelsestidspunktet for en sådan foranstaltning, Da den har deltaget i vedtagelsesproceduren i forbindelse med en sådan foranstaltning, råder den enkelte medlemsstat således i princippet over alle de oplysninger, der er nødvendige for at afgøre, om der er behov for at indlede proceduren i artikel 95, stk. 4 og 6, EF, og navnlig alle de oplysninger, der gør det muligt for medlemsstaten at fastslå, om de nationale bestemmelser er uforenelige med den vedtagne harmoniseringsforanstaltning.

60 Det følger derfor af ordlyden af, formålet med og opbygningen af artikel 95, stk. 4 og 6, EF, at iværksættelsen af den heri omhandlede procedure forudsætter, at medlemsstaten selv foretager en vurdering af, hvorvidt de nationale bestemmelser eventuelt er uforenelige med en fællesskabsretlig harmoniseringsforanstaltning, og at medlemsstaten, hvis den finder det nødvendigt, giver Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser med henblik på at få tilladelse til at opretholde dem. Desuden følger det af ovenstående, at det i forbindelse med proceduren i artikel 95, stk. 4 og 6, EF påhviler Kommissionen at undersøge berettigelsen af de grunde, som fremføres af den pågældende medlemsstat, med henblik på opretholdelsen af de omhandlede nationale foranstaltninger. Ved artikel 95, stk. 6, EF er der således kun givet Kommissionen beslutningskompetence med henblik på efter en sådan vurdering at afgøre, om anmodningen om tilladelse skal tages til følge eller afslås.

61 Det følger heraf, at artikel 95, stk. 4, EF ikke kan udgøre grundlaget for en anmodning fra en medlemsstat om, at Kommissionen tager stilling til omfanget af den harmonisering, der er gennemført ved et fællesskabsdirektiv og/eller til, hvorvidt nationale bestemmelser er forenelige med et sådant direktiv. Eftersom beslutningen om at give meddelelse med henblik på undtagelsesvist at få en tilladelse ifølge samme bestemmelse udelukkende træffes af den pågældende medlemsstat, og eftersom der desuden ikke findes nogen bestemmelser i SCCP-direktivet, der giver Kommissionen kompetence til at tage stilling til fortolkningen af det, vil denne institutions stillingtagen til anvendelsesområdet for den omhandlede harmoniseringsforanstaltning alene udgøre en almindelig tilkendegivelse af en opfattelse, som ikke er bindende for de kompetente nationale myndigheder (jf. i denne retning Domstolens dom af 27.3.1980, sag 133/79, Sucrimex og Westzucker mod Kommissionen, Sml. s. 1299, præmis 16-18, og af 27.9.1988, sag 114/86, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. s. 5289, præmis 13; jf. i denne retning Domstolens kendelse af 17.5.1989, sag 151/88, Italien mod Kommissionen, Sml. s. 1255, præmis 22, og af 13.6.1991, sag C-50/90, Sunzest mod Kommissionen, Sml. I, s. 2917, præmis 12-14).

62 Under sådanne omstændigheder er det således ikke den af Kommissionen foreslåede fortolkning af det omhandlede direktiv, der kan skabe retsvirkninger, men derimod dets anvendelse på et konkret forhold (Rettens dom af 16.7.1998, sag T-81/97, Regione Toscana mod Kommissionen, Sml. II, s. 2889, præmis 23, og dommen i sagen Alessandrini m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 48 ovenfor, præmis 61). Det fremgår heraf, at anvendelsen af SCCP-direktivet, herunder hvad angår

nødvendigheden af undtagelsesvist at få tilladelse til at opretholde nationale bestemmelser, ikke følger af den af Kommissionen foreslåede fortolkning, men henhører under den berørte medlemsstats kompetence, idet denne er den eneste, der, hvis den finder det nødvendigt, kan indlede anmeldelsesproceduren i artikel 95 EF. Selv om der med andre ord ikke er noget, der forhindrer en medlemsstat i at anmode Kommissionen om dens opfattelse med hensyn til fortolkningen af en fællesskabsretlig harmoniseringsforanstaltning, forholder det sig ikke desto mindre således, at en sådan opfattelse på ingen måde er bindende for adressaten i den forstand, at den hverken forpligter denne til at give meddelelse om sine nationale bestemmelser med henblik på undtagelsesvist at få godkendelse eller til at ophæve eller ændre disse bestemmelser.

63 Medlemsstatens eventuelle forpligtelse til at ophæve eller ændre sine nationale bestemmelser følger direkte af SCCP-direktivet og ikke af den fortolkning, Kommissionen anlægger af rækkevidden af den harmonisering, der er gennemført ved direktivet, hvilket indebærer, at en sådan fortolkning ikke har nogen retsvirkninger. Dette understøttes af den omstændighed, at en meddelelse givet i henhold til artikel 95 EF i overensstemmelse med den retspraksis, der gælder på området, først giver den omhandlede medlemsstat ret til at anvende sine nationale bestemmelser, efter at Kommissionen har truffet beslutning om at godkende dem, hvorfor den ikke fritager medlemsstaten fra i mellemtiden at skulle overholde kravene i harmoniseringsdirektivet (jf. i denne retning Domstolens dom af 1.6.1999, sag C-319/97, Kortas, Sml. I, s. 3143, præmis 28 og 38).

64 For det andet skal det efterprøves, om det uafhængigt af den omstændighed, at Kongeriget Nederlandene fremsatte en specifik anmodning, hvormed det søgte at opnå et formelt svar med hensyn til rækkevidden af SCCP-direktivets anvendelsesområde, må antages, at Kommissionens stillingtagen i denne henseende, for så vidt som den indgår i vurderingen af, om den meddelelse, der blev givet af den omhandlede medlemsstat, kunne antages til behandling, skal anses for at udgøre en integrerende del af den procedure, efter hvis afslutning Kommissionen giver medhold i eller afslår anmodningen om opretholdelse af de nationale bestemmelser, der er givet meddelelse om, og om denne stillingtagen af denne grund udgør en retsakt, der kan anfægtes.

65 Som det fremgår af Kommissionens praksis på området, indeholder de beslutninger, der vedtages i henhold til proceduren i artikel 95, stk. 4 og 6, EF, i forbindelse med

vurderingen af, om den pågældende meddelelse kan antages til behandling, oplysning om, på hvilke punkter de nationale bestemmelser, der er givet meddelelse om, afviger fra den fællesskabsretlige harmoniseringsforanstaltning. En sådan oplysning, som på ingen måde er resultatet af en analyse, hvorefter Kommissionen fastslår, at de nationale bestemmelser er uforenelige med den omhandlede harmoniseringsforanstaltning, udgør blot en påmindelse om, på hvilke punkter disse bestemmelser i overensstemmelse med medlemsstatens meddelelse er forskellige fra dem, der er fastsat ved harmoniseringsdirektivet.

66 Det kan imidlertid ikke udelukkes, at Kommissionen i forbindelse med vurderingen af, om den pågældende meddelelse kan antages til behandling, finder anledning til på eget initiativ, eller som i det foreliggende tilfælde på den omhandlede medlemsstats anmodning, at udtale sig om fortolkningen af det omhandlede harmoniseringsdirektivs anvendelsesområde. Den forudgående vurdering med hensyn til, hvorvidt meddelelsen kan antages til behandling, som i givet fald kan omfatte Kommissionens opfattelse med hensyn til rækkevidden af den harmonisering, der er gennemført ved det omhandlede direktiv, gør det muligt for Kommissionen at efterprøve, om de betingelser, der stilles, for at den vedtager en beslutning med hjemmel i artikel 95, stk. 6, EF, er opfyldt, og gør det ved hjælp heraf ligeledes muligt for den at undgå at foretage en overflødig og unyttig undersøgelse af de grunde, der er fremført af medlemsstaten, til at opretholde de nationale bestemmelser, den har givet meddelelse om.

67 Efter en sådan vurdering kan Kommissionen derfor nå til den konklusion, at det ikke er nødvendigt at give tilladelse til, at medlemsstaten opretholder de bestemmelser, den har givet meddelelse om, netop fordi disse bestemmelser ikke er omfattet af harmoniseringsdirektivets anvendelsesområde. Den omstændighed, at Kommissionen i en sådan situation finder, at anmodningen om undtagelsesvis tilladelse ikke kan antages til behandling (jf. i denne retning Kommissionens beslutning 2002/65/EF af 25. januar 2002 om de af Det Forenede Kongerige i henhold til […] artikel 95, stk. 4, [EF] meddelte nationale bestemmelser om hiv-testkit for så vidt angår direktiv 98/79/EF om medicinsk udstyr til in vitro-diagnostik (EFT L 25, s. 47)), bekræfter, at den uafhængigt af, om der foreligger en anmodning fra medlemsstaten i denne henseende, foretager en forudgående undersøgelse med henblik på at fastslå, om betingelserne for at vedtage en beslutning med hjemmel i artikel 95, stk. 6, EF, er opfyldt.

68 Når Kommissionen i forbindelse med vurderingen af, om en meddelelse kan antages til behandling, begrænser sig til at henvise til rækkevidden af den harmonisering, der er gennemført ved det omhandlede direktiv, og til at bekræfte den vurdering, som er foretaget af medlemsstaten, og som har foranlediget denne til at give meddelelse om de pågældende nationale bestemmelser, som det er tilfældet i den foreliggende sag for så vidt angår den nederlandske regerings anden anmodning, må det imidlertid antages, at resultatet af en sådan vurdering ikke kan ændre den omhandlede medlemsstats retsstilling, eftersom det er den meddelelse, den har givet, der har iværksat proceduren i artikel 95, stk. 4 og 6, EF, og ikke Kommissionens opfattelse med hensyn til fortolkningen af det pågældende harmoniseringsdirektiv. Inden for rammerne af denne procedure medfører en sådan opfattelse således kun, at der sker en videre behandling af de grunde, der er fremført af denne medlemsstat med henblik på en eventuel opretholdelse af de nationale bestemmelser, der er givet meddelelse om.

69 Da Kommissionen i det foreliggende tilfælde har udøvet den beslutningskompetence, der tilkommer den i henhold til artikel 95, stk. 6, EF, ved at undersøge berettigelsen af de grunde, der er fremført af Kongeriget Nederlandene, for at afgøre, om betingelserne for undtagelsesvist at give tilladelse var opfyldt, og ved at beslutte at give den pågældende medlemsstat den tilladelse, der var anmodet om, selv om tilladelsen er delvis og tidsbegrænset, må det konkluderes, at Kommissionens stillingtagen, som er anfægtet af denne medlemsstat, ikke har ændret medlemsstatens retsstilling og derfor ikke kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål.

70 I øvrigt kan det ikke medgives, at en medlemsstat frit kan give meddelelse om nationale bestemmelser på grundlag af artikel 95, stk. 4, EF og derefter anfægte den endelige beslutning, alene når den består i et — fuldstændigt eller delvist — afslag på den ansøgte undtagelse, ved at gøre gældende, at Kommissionens godkendelse ikke var nødvendig, og at Kommissionen derfor ikke skulle have vurderet de bestemmelser, der var givet meddelelse om, i henhold til proceduren i artikel 95, stk. 4 og 6, EF. Dette ville således give medlemsstaten mulighed for ved hjælp af meddelelsen at opnå en erklæring fra Kommissionen med hensyn til dens bestemmelsers forenelighed med den fællesskabsretlige harmoniseringsforanstaltning, hvilket ikke er formålet med denne procedure.

71 Det følger i det hele af det foregående, at søgsmålet, for så vidt som det tilsigter annullation af Kommissionens påståede beslutning vedrørende fortolkningen af rækkevidden af den harmonisering, der er gennemført ved SCCP-direktivet, må afvises.

Sagens omkostninger

72 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kongeriget Nederlandene har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale de af Kommissionen afholdte omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

73 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Det følger heraf, at Kongeriget Danmark skal bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Kongeriget Nederlandene bærer sine egne omkostninger samt betaler Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger.

3) Kongeriget Danmark bærer sine egne omkostninger.

Vilaras Martins Ribeiro Dehousse

Šváby Jürimäe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. november 2007.

E. Coulon M. Vilaras

Justitssekretær Afdelingsformand